

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
STALNA SLUŽBA U STAROM GRADU

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, Stalna služba u Starom Gradu, po sucu ovog suda Miljani Srhoj Buratović, kao sucu pojedincu u građansko pravnoj stvari tužitelja Zoran Miliša, Hvar, Duška Roića 2, OIB:64223697418 zastupanog po punomoćniku Mirku Butoroviću, odvjetniku u Hvaru, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877, zastupan po punomoćniku Hrvoje Matić, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon javno održane glavne rasprave zaključene dana 15. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja sa punomoćnikom te izočnosti tuženika, objavljene 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, broj 256-77/2006, od 23. kolovoza 2006. godine, sklopljenog između tužitelja, kao korisnika kredita Zoran MILIŠA, Hvar, Duška Roića 2, OIB : 64223697418 i pravnog prednika tuženika, kao kreditora HYPO ALPE-ADRIA BANK d.d., danas : ADDIKO BANKA d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB : 14036333877, i to odredba članka 5. stavak 3., koja glasi : "Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,9% (slovima : nulacijelihdevet posto) iznosa kredita."

II/ Nalaže se tuženiku : ADDIKO BANKA d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB : 14036333877, tužitelju : Zoran MILIŠA, Hvar, Duška Roića 2, OIB : 64223697418, na ime povrata ništetno naplaćenog iznosa temeljem odredbe članka 5. stavak 2. Ugovora o kreditu o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, broj 256-77/2006, od 23. kolovoza 2006. godine, isplatiti iznos od 1.049,67 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom na taj iznos od 31. kolovoza 2006. godine do isplate, i to za razdoblje do 31. srpnja 2015. godine, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena ; za razdoblje od 1. kolovoza 2015. godine do naplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena ; za razdoblje nakon 1. siječnja 2023. godine do naplate po stopi određenoj za svako

polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak u iznosu od 750,00 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Predmetni parnični postupak pokrenut je 15.07.2024. zaprimanjem tužbe tužitelja protiv tuženika, radi utvrđenja ništetnim pojedinih odredbi ugovora o kreditu koji je sklopljen između parničnih stranaka 2006., te povrata više isplaćenih novčanih sredstava na ime tzv. "ulazne naknade" obrade kredita. Naime, tvrdi se da je tužitelj kao Korisnik kredita sa HYPO ALPE-ADRIA BANK d.d., kao kreditorom, sklopio Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini. Tuženik da je pravni sljednik kreditora. Odredbom članka 2. predmetnog Ugovora, kreditor je korisniku odobrio isplatu iznosa od 190.000,00 CHF (*švicarski franak*), u kunsjoj protuvrijednosti, prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan plaćanja, dakle primjenom valutne klauzule. Otplata kredita ugovorena je u kunsjoj protuvrijednosti, odnosno po srednjem tečaju kreditora za CHF na dan plaćanja (članak 4.III.), dakle primjenom valutne klauzule. Nadalje, odredbom članka 5. Ugovora određeno je: "*Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,9%*" (slovima: *nulacijelihdevet posto*) iznosa kredita". Radi se o ugovaranju tzv. ulazne naknade, o kojoj se odredbi nije pregovaralo, odnosno tužitelj ni na koji način nije mogao utjecati na sadržaj iste, već se radilo o tzv. tipskoj odredbi. Tuženik je koristeći monopolski položaj doveo tužitelja do zaključenja opisanog Ugovora, odnosno odredbe, kojom prilikom nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga. Okolnost nepostojanja pregovora dovela je tužitelja u neravnotežan položaj jer se radi o tzv. tipskom ugovoru, a takav neravnotežan položaj doveo je do neravnoteže u pravima i obvezama te povredu odredaba Direktive Vijeća 93/13 EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Slijedom prethodno obrazloženog, ističe se da u tom dijelu radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu su već zauzeti jasni pravni stavovi u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poput Rev-673/2023, od 13. veljače 2024. godine, Rev-715/2024, od 22. svibnja 2024. i Rev-1051/2023, od 3. travnja 2024. godine. Kako je prethodno navedeno, tužitelju je odobren kredit u iznosu od 190.000,00 CHF, uz odbijanje iznosa na ime ulazne naknade u postotku od 0,90%. Time proizlazi da je tužitelju, odmah po plasiranju kredita, 25. kolovoza 2006., sa opisane osnove zadužen iznos od 1.710,00 CHF, odnosno za taj iznos umanjena isplata kredita ($190.000,00 \times 0,90\% = 1.710,00$). Toga dana, srednji tečaj kreditora za valutu CHF iznosio je 4.62500 KN/ 1,00 CHF, pa proizlazi da je tužitelju neosnovano naplaćen iznos od 7.908,75 kuna, odnosno 1.049,67 EUR, po fiksnom tečaju konverzije. Stoga tužitelj ovim postupkom traži utvrđenje ništetnosti predmetne

odredbe o ulaznoj naknadi i povrat neosnovano stečenog iznosa u korist tuženika kao nepoštenog stjecatelja, sa zakonskom zateznom kamatom.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik se usprotivio u cijelosti tužbi i tužbenom zahtjevu, ističe da je u ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 0,90% kredita radi čega sporna odredba ne podliježi testu nepoštenosti iz čl. 99 Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik da je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom transparentnosti, a tuženik da prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu te drži kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Stoga ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu a o primjerenosti cijene da se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Stoga da su troškovi obrade jasno definirani a odredba ugovora jasna i u skladu sa zakonskim propisom. Ističe kako je nesporno da se radi o tipskom ugovoru što ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati, dakle tužitelj je prilikom sklapanja ugovora ovisio o jedino svojoj slobodnoj volji te je mogao odlučiti odgovora li mu ta odredba. Stoga da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. posebno naglašava kako ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti, dakle ne bilo kakvu neravnotežu, već i stupanj neravnoteže, a u konkretnom slučaju predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Napominje kako sud EU da je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade. Zaključno ističe prigovor zastare.

3. Vrijednost predmeta spora iznosi 1.049,67 EUR.

4. Parnične stranke su popisale parnični trošak.

5. U postupku su izvedeni dokazi pregledom predmetnog Ugovora o kreditu, pregledana je dokumentacija koja prileži spisu, saslušan je tužitelj.

6. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, ovaj sud smatra tužbeni zahtjev tužitelja osnovanim.

7. Predmet ovog parničnog postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koje se tiču tzv. "ulazne naknade" pri obradi kredita, te zahtjev za isplatu s osnova ništetnosti takve odredbe.

8. U postupku nije prijeporno da je između parničnih stranaka sklopljen ugovor o kreditu na temelju kojeg je odobrena isplata novčanog iznosa od 190.000,00 CHF, u kunsjoj protuvrijednosti, s rokom otplate od 15 godina.

9. Među parničnim strankama je prijeporno da li je predmetna odredba ugovora o kreditu nepoštena ugovorna odredba, što bi je činilo ništetnom.

10. Tužitelj je u svom iskazu naveo da je u dogovoru s prodavateljicom stana kojega je kupio, bio pozvan od strane službenika tj direktora banke u Metkoviću, kojom prilikom ga je dočekao osobno direktor poslovnice banke, odveo ga na ručak kojom prilikom nije bilo govora o samom kreditu. Napomenuo je da je bio radni dan, no međutim po završetku ručka oni su se vratili u poslovnicu banke gdje je radno vrijeme bilo isteklo no međutim on je s direktorom ušao u banku te mu je direktor rekao da idu kod javnog bilježnika ovjeriti ugovor o kreditu. Došavši kod javnog bilježnika pitao je da li bar može pročitati sadržaj tog ugovora na što mu je rečeno da nema potrebe da je radno vrijeme javnog bilježnika završeno. Prilikom dogovaranja iznosa kredita on je tražio kredit u iznosu od 120.000,00EUR međutim sugerirano mu je podizanje kredita u CHF na što sam pristao tako da je i kredit konačno odobren na iznos od 190.000,00 CHF. Prije samog potpisivanja kredita, dakle tijekom razgovora sa službenicima banke nije mu pojašnjena niti jedna od odredbi ugovora, tako i odredba o ulaznoj naknadi. Dodao je kako je predmetni ugovor bio prvi koji je zaključio, prije toga nije podizao

nikakav kredit a namjena ovog kredita je bila kupovina nekretnine-stana u kojem sada živi. Stan za koji je podignut kredit nije iznajmljivao a niti koristio u poslovne svrhe već mu je služio za stanovanje. Što se tiče pitanja tuženika da li je pročitao ugovor o kreditu prije potpisivanja na to pitanje je već uvodno odgovorio a s tim u svezi je bespredmetno pitanje koje se odnosi na uočavanje odredbe čl. 5 st. 2. Tužitelj navodi da je u trenutku zaključenja ugovora bio ugovornik odnosno imao je i još uvijek ima svoj obrt. Na upit punom. tužitelja da li mu je rečeno na šta će se potrošiti ulazna naknada, tužitelj navodi da nije, kao što je već rekao uopće nije bilo govora o odredbama ugovora pa tako i o tome.

11. Sud nije prihvatio navode tuženika da se u pogledu sporne odredbe čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu radilo o jasnoj, lako uočljivoj, razumljivoj i potpuno određenoj odredbi koja je, stoga, pravno valjana i kojom su ugovorne stranke suglasno i izrijeком ugovorile plaćanje naknade u visini 0,90% od iznosa odobrenog kredita koja da je uobičajena u kreditnom poslovanju ne samo tuženika nego svih kreditnih institucija.

12. U vrijeme zaključenja Ugovora na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje ZZP), koji je u odredbi čl. 81. st. 1. propisao da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. ove odredbe smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

13. Sud je zaključio da stranke nisu posebno pojedinačno pregovarale o ugovornoj odredbi iz čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu, a kojom ugovornom odredbom je propisano da se plaća naknada za obradu kredita u visini od 0,90% od iznosa odobrenog kredita.

14. Nadalje, po mišljenju ovog suda, sporna ugovorna odredba je zaista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te je zbog toga ova odredba ništava, u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

15. Naime, tuženik u tijeku postupka nije priložio dokaze na okolnost na što se ta naknada odnosi ili, drugim riječima da li je imao bilo kakve, primjerice, administrativne troškove obrade dokumentacije, izvanredne troškove zaposlenih koje nadilaze njihove opise poslova za koje primaju plaću i slično, niti je objašnjeno koja je korelacija između te naknade i visine odobrenih kreditnih sredstava odnosno zašto se za veći odobreni iznos plaća veća naknada koja nema nikakvu gornju granicu visine.

16. Ugovaranje naknade samo po sebi ne mora biti ništavo, ako se o toj ugovornoj odredbi posebno pregovaralo i uz uvjet da ugovorena naknada ne proizvodi neravnotežu između potrošača i trgovca.

17. Konkretno, a s obzirom da se, po ocjeni ovog suda, o spornoj ugovornoj odredbi nije posebno pregovaralo, što jasno proizlazi iz iskaza tužitelja koji je sud u cijelosti prihvatio jer su suprotni navodi tuženika bili paušalni i općeniti, te kako se prema spornoj ugovornoj odredbi radi o naknadi za koju nije u uopće objašnjeno o čemu se radi, a posebno zašto njena visina ovisi o odobrenom iznosu kredita, stoga nerazumljivoj, ovaj sud smatra da je sporna ugovorna odredba nepoštena, a uvažavajući pri tome i pravno shvaćanje izraženo u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske pod brojem U-III-2521/2015 i dr. od 13. prosinca 2016. (Narodne novine broj 123/16), odnosno prihvaćajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci broj RevT-249/14 od 9. travnja 2015. g. Drugim riječima, trebalo je ocijeniti da u vrijeme zaključenja Ugovora prednik sada tuženika, kao trgovac, i tužitelj, kao

potrošač odnosno korisnik kreditnih usluga, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na visinu naknade za obradu kredita, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

18. Tuženik je u postupku ponavljao da se radi o tome da se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 0,90% iznosa kredita, da tuženik ima pravo na navedenu naknadu iz razloga što je kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita. Ujedno da se radi o jasnoj i razumljivoj odredbi uobičajenoj za Ugovor o kreditu koju su korisnici kredita mogli očekivati prema samoj formulaciji teksta Ugovora.

19. Prema ocjeni ovog suda tužena nije ukazala koji su to objektivni troškovi vezani za obradu nastali niti je dostavio transparentan i razumljiv obračun naknade koji je bio dostupan tužitelju kao ugovornoj strani prije i tijekom sklapanja Ugovora. U spornoj odredbi čl. 5. st. 2. Ugovora samo je naveden iznos naknade, bez da se priložio bilo kakav obračun iz kojeg bi se moglo zaključiti na što se odnosi visina eventualnih troškova kojima je bio izložen tuženik.

20. Međutim, i neovisno o činjenici da li je davatelj kredita bio izložen troškovima koje nije obrazložio, sporna ugovorna odredba (čl. 5. Ugovora) je nepoštena jer se o toj odredbi nije posebno pregovaralo te tužitelj, kao korisnik kredita, nije mogao utjecati na sadržaj te ugovorne odredbe koja je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača te je ništava u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a.

21. Stoga je Ugovor o kreditu u dijelu kojim se ugovara isplata naknade radi troškova obrade kredita u odredbi čl. 5. st. 2. Ugovora o kreditu koja glasi: "Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 0,90% jednokratno" trebalo utvrditi ništetnost te i u tom dijelu prihvatiti tužbeni zahtjev i odlučiti kao u izreci presude pod točkom I.

22. Tužitelj je zatražio i vraćanje iznosa naknade koji je tuženik primio na temelju ništetne ugovorne odredbe, a prema odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO). S obzirom da je odredba Ugovora o kreditu, sadržana u čl. 5. st. 2. utvrđena ništetnom, to tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po tom Ugovoru. Drugim riječima, tuženik je dužan vratiti tužitelju primljenu naknadu, jer je ta naknada naplaćena na temelju odredbe Ugovora o kreditu koju je sud utvrdio ništetnom. Radi se o iznosu od preračunatih 1.049,67 EUR koji iznos predstavlja 0,90% od odobrenog kredita, koji je iznos tužitelj morao platiti prije isplate kredita.

23. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, treba navesti da, prema pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020. donesenog povodom spornih pitanja o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (iz Rev-2245/2017-2), zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05 (čl. 104. st. 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. To znači da je tuženikov prigovor zastare potraživanja tužitelja u odnosu na vraćanje naknade koju je tužitelj isplatio temeljem odredbe Ugovora o kreditu koju je sud u ovoj presudi utvrdio ništetnom u cijelosti neosnovan jer zastarni rok nije ni počeo teći.

24. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezna kamata, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju tuženik je dužan kamatu platiti od dana kad je primio iznos naknade, s obzirom da je upravo ništetnost i nastala zbog ponašanja tuženika.

25. S obzirom da je već navedeno da iz popisa uplata za namirenje obveza po kreditu, proizlazi da je tužitelj podmirio iznos troškova u visini od preračunatih 1.049,67 EUR, sud je prihvatio zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate koje teče kako glasi u izreci, pa do isplate, odnosno od slijedećeg dana od dana kad je tuženik primio nepripadnu isplatu.

26. Kamatu je sud odredio pozivom na odredbu čl. 29. st. 2. ZOO-a i u izreci naveo sve stope kamata.

27. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a, a budući da je tužitelj u cijelosti uspio u sporu pa je tuženika trebalo obvezati na podmirenje troškova koje je imao tužitelj vodeći ovaj spor.

Tužitelju je tako trebalo priznati trošak sastava tužbe u iznosu od 75 bodova sukladno Tbr 7.1 OT te 75 bodova na ime sastava podneska od 06.05.2026., sukladno Tbr 8.1 OT te po 75 bodova na ime pristupa na ročišta 09.06.2026., 15.09.2026. sve sukladno Tbr 9.1 OT. Na ovaj način tužitelju je obistinjeno ukupno 300 bodova, a kako vrijednost boda sukladno Tbr 54 OT iznosi 2,00 EUR to je tužitelju obistinjen iznos od 600,00 EUR koji je iznos uvećan za iznos PDV-a od 25% iznosi 750,00 EUR.

U Starom Gradu, 29. listopada 2026.

SUDAC
Miljana Srhoj Buratović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana i to stranke koje su uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana objave odluke, a stranke koje nisu uredno obaviještene o ročištu za objavu odluke od dana primitka pismenog otpisivanja presude. Žalba se izjavljuje pismeno u tri primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- punom. tužitelja
- punom. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-60826**

Kontrolni broj: **0ee58-c7d72-c1c19**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.